



Oglasi se še hčerka mala,
Ki stala je pod okencem
In gledala, kako je pajek
Razpenjal mreže in lovil
Brenčече muhe za kosilo,
„Poglejte, oče, pajka tukaj,
Kakó je srečen, ker ni lačen
Oh, jaz pa sem tako že lačna.“
Čevljar je tudi zdaj še molčal.
Otrok pa v zibki še glasneje
Zajoče in neznansko vpije.
Očeta bôl in jeza zmaga
In name zareži: „Kaj delaš,
Ti ščene potepeno? Zibljí!“
Iz čevlja vzame brž kopito
In vrže vame je srdito,
Kopito v zibelko odskoči
In pade detetu na glavo.
Kot besen plane kvišku mojster,
Zavpije in v lasé mi seže.
Iz kuhinje njegova žena
Priteče, ko ropot zasliši:
„Le daj ga, paglavca, imela
V predalu tri sem suhe skorje,
Pa ni jih več, da jih ukuham
Bolehnemu otroku v zibki.
In kdo jih je ukradel? On!“
„Ná, nesi v mesto čevlje, teci!“
Nad mano mojster zarohní,
Z nogó me brčne skozi vrata,
In jaz ves blažen se oddahnem.

St. pl. Orlovič.



Bučani.

(Šaljivka. — L. Črnej.)

Bučani so bili zviti ljudje, pa svojeglavni so tudi bili: njih svojeglavnost je slovela v deveto vas.

V podgorske Buče je držala le jedna cesta, ob kateri je šumljal bister potok; na drugi strani je bila skalnata stena.

Nekoč se prigodi, da se odlomi kos skale in pade na cesto. Prižvižga si Burjač, trešči z nogo ob kamen in se zvali v prah.

Vstane počasi, ogleda si skalo in brišoč si lice z rokayom mrmra: »Ko bi le vedel, kdo je to semkaj zvalil, jaz bi mu že dal!« V krepčilo svojim besedam skrči pest, zagrozi se v zrak in odide, ne da bi videl soseda Krivca, ki se pelje s svojim kljusetom iz mesta. — Ko pride Krivec do kamena, zmaje z glavó in misli: »Ta ničvrednež mi ga je na pot nastavil.« »Pa tu prek še stopi moj konj«, reče polglasno in udari po živinčetu.

In res, konj stopi prek, a kolo se zdrsne in — Krivec kobaca izpod voza. Zgodilo se mu ni nič — le kolo je zlomljeno. Krivec izpreže konja in ga žene domov, glasno se roteč, da bo tožil Burjača.

Med tem časom pripeljejo Gonjačevi velik voz sena. Zagledavši voz na cesti, veli gospodar hlapcu: »Od sebe (na desno) poženi!« Misli je menda, da bo šlo mimo, in šlo je — v potok. To je bilo kričanje! Privreli so Bučani skupaj in prišlo bi bilo menda do pretepa, da ni nastopajoča voda razgnala možakov.

Izpregli so komaj živino. »Voz je Krivčev,« reče nekdo in vsi kriče: »Nakurimo ga, nakurimo ga!«

Komaj se je izgovoril Krivec in dopovedal svojim sovaščanom, da ni on kriv, ampak Burjač, ki je zvalil kamen na cesto. Natanko je popisal, kako ga je videl pri kamenu, ko se je pripognil in njemu grozil. Na nesrečo pride ravno Burjač mimo. Ta nima časa za izgovarjanje: trde pesti mu padajo po hrbtu, po glavi, povsod, dokler se siromak ne izmuzne in ne pokáže podplatov.

Pričele so se vsled tožbe hude preiskave. Od sodnije je prišla komisija »na lice mesta,« to se pravi tja, kjer se je vse zgodilo.

Ko so gospodje vse preiskali, pogledali so se in smeh jim je silil v sicer resne obraze. Visoki bradač pa je začel resnobno: »Bučani, vi ste pametni možaki, z vami se lahko govori! Kos skale se je sam odtrgal od peči in se zvalil na cesto; torej ni nikdo kriv nezgod, ki so se tukaj pripetile.«

Prikimovali so Bučani in vsak je hotel povedati, da je videl tam in tam, kako se kamen sam od kamena loči. Župan pa je glasno zaklical: »Tiho! Prosim gospode v imenu vseh vaščanov naših slavnih Buč, da nam povedó, kje si naj zdaj napravimo novo cesto.« Spet so se pogledali gospodje in jeden je rekel: »Odpravite najprej seno iz potoka, potem ta vozič in kamen s ceste, katero nekoliko posipljite, pa je!«

»Tako je, tako!« zaklicali so zopet vsi. Plačali so komisijo in se lotili dela. — Ko so vse zgotovili, reče nekdo: »Ti gospodje so pa res učeni!«

»Čemu se pa uče tako dolgo!« zagodrnja župan.

»Pa dragi so, dragi,« pristavi tretji.

Burjač z razbitim nosom pa vzdihne: »Ko bi bil vedel, kaj se bo vse zgodilo, pa bi bil res raje tisti kamen s pota zvalil, toda — jaz ga nisem na cesto spravil!«



R o ž i c a.

Rje si bilo solnce zlato,
Da zgrešilo si nebo,
Nisi zemlje obsijalo,
Me pustilo tak samo?

Kje, oj kje, si se mudilo,
Ne me prej pozdravilo?
Biserov iz hladne rose
Nisi mi napravilo?

Hladna rosa se v ledeno
Slano spremenila je,
A ta slana, solnce zlato,
Ah, me umorila je . . .

Lucijan.

